

Батько та дочка (стисло)

Борис Грінченко

Десятирічна дівчинка Маруся, і її батько Максим, учорашні селян, три роки живуть у землянці неподалік шахти, де працює батько. Маруся залишалася сама, коли батько ходив на роботу, мама її померла, а братів чи сестер у неї не було.

У Максима була одна мрія. Він був безземельний, і йому здавалося, немає найбільшого щастя над те, коли чоловік має клопоту поля. І розмовляючи одного разу увечері, він звів дочку своїм мріям...

— Ой і гарно було б, Господи! – скрикує Маруся, й оченята в неї блищать.

Отак, маючи свою мрію вони потихеньку наближалися до неї, батько щоденно працював у шахті, а Маруся господарювала, дотримувала порядку в землянці, готувала обід ще й шиття навчалася, щоб у своїй хаті бути батькові справжньою господинею.

Придбали поле, засіяли, та щоб купити "ще й струменту стільки, пару волів або хоча б коняку", довелося Максимові ще лізти до шахти.

Маруся лічила дні, от вже залишилося їх шість і в суботу татко буде вільний. І раптом страшне: шахту залило водою. Чотири дні Маруся чекає, чим закінчатися рятувальні роботи. Вона сиділа на камені біля входу до шахти і "давалося, що живий жаль живий сум пройшов у тілі людському та й сів отут, на камені, нагадуючи людям про те нещастя, про те горе, яке ховалося там, глибоко під землею, заховане, запечатане цією каламутною водою."

Змучена Маруся втратила свідомість, її забрала сусідка, та наступного дня дівчинка знов пішла до шахти. З дев'яти шахтарів живими залишилося тільки четверо. Останнім підняли Марусиного батька "Ледве ступив він на землю, — ту ж мить Марусині руки обхопили його.

... Удвох з Марусею вони навернулися у своє село".

Тепер живуть вони у своїй хаті і господарюють щасливо.